

Aqua viva opravdu živá!

Již více než půl roku můžete vy, naši klienti, využívat služeb Wellnesscentra Aqua viva. Do projektu wellnesscentra jsme vkládali velké naděje a jsme velmi rádi, že jsou prozatím naplňovány, o čemž svědčí váš zájem.

Vždyť od otevření poslední etapy, tedy druhé části bazénu s atrakcemi, projde denně turniketem wellnesscentra více než tisíc vás, klientů. A svůj zájem nedáváte najevo jen pouhými návštěvami bazénu, fitness nebo sauny. Vždyť jen za první čtvrtletí tohoto roku pobyt u nás vyhledalo téměř 3000 českých samoplátců, zatímco před rokem jich bylo jen 1000 a celkový počet našich klientů vzrostl v témže období z dvou a půl tisíce na skoro čtyři a půl tisíce.

Na konci dubna jsme modernizovali saunu wellnesscentra a protože věříme, že váš zájem potrvá do bu-

doucna, připravujeme projekt dalšího rozšíření Wellnesscentra Aqua viva, abychom splnili vaše očekávání.

**Monsignore
Miloslav kardinál Vlk ,
arcibiskup pražský**

V lednu letošního roku navštívil třeboňské lázně Aurora Msgr. Miloslav kardinál Vlk, arcibiskup pražský a primas český. Při této vzácné příležitosti jsme ho požádali o rozhovor pro náš magazín.

Rozhovor najdete na straně 4

Český rozhlas v Auroře

V lednu letošního roku zažily Lázně Aurora další návštěvu Českého rozhlasu. Po opakovaných natáčeních silvestrovských pořadů jsme tentokrát premiérově vysílali živě a to v sobotu 27. ledna v pořadu

„Vaše téma“. Vysíláním provázel sympatický moderátor Pavel Kudrna a kromě zástupců „světoznámých Lázní Auror“ v něm promluví i představitelé Rybářství, Státního archivu nebo místního Canisterapeutického centra.

EDITORIAL

Milí čtenáři,

po několika měsících si Vám znovu dovolujeme nabídnout firemní časopis Lázně Aurora Info. V minulém čísle jsme se věnovali především nově otevíranému wellnesscentru, chtěli jsme Vám jej představit a pozvat Vás k jeho návštěvě. A zdá se, že mnozí z Vás právě na wellnesscentrum čekali, zájem je skutečně obrovský. Děkujeme Vám všem a doufáme, že i nabídku dalších služeb, které pro Vás připravujeme, budete považovat za stejně atraktivní. Máte-li zájem i do budoucna využít našich služeb, sledujte prosím nabídku a aktuality na www.aurora.cz.

Těšíme se na setkání s Vámi v Třeboni.

Zdeněk Chaloupka
prokurista

NOVÁ SLUŽBA WELLNESSCENTRA

Vibrosauna

Vážení hosté, jsme velmi rádi, že Vám můžeme představit novou relaxační proceduru, kterou jsme pro Vás připravili v rámci rozšiřování služeb Wellnesscentra Aqua viva.

Vibrosauna je terapeutická suchá sauna, kterou tvoří polstrované vibrující lůžko v uzavřeném tanku, ve

kterém je tělo (vyjma hlavy) vystaveno horkému suchému vzduchu a hlava se šíjí záporně ionizovanému nabitému vzduchu.

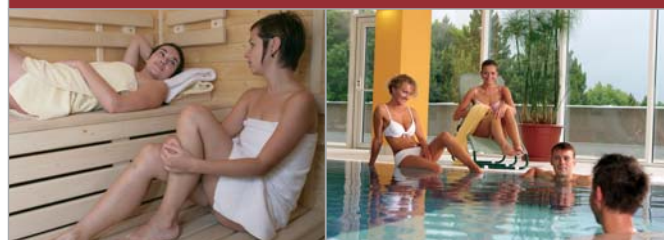
Vibrující povrch lůžka a příjemná hudba spojená s aromaterapií jsou nastaveny na takovou frekvenci pohybů, o kterých je známo, že jsou pří-

jemné pro podvědomí, a mozek tuto léčebnou proceduru přijímá velmi pozitivně.

Vibrosauna patří k pasivním metodám zlepšování obranyschopnosti, relaxace, snižování nadváhy, zlepšování zdravého sebevědomí a udržování kondice.

WELLNESSCENTRUM AQUA VIVA: CENÍK SLUŽEB PLATNÝ OD 1. 5. 2007

SLUŽBA	DĚLKA TRVÁNÍ (MIN.)	CENA (KČ)
BAZÉNOVÝ KOMPLEX	DOSPĚLÍ	60 80,-
	KAŽDÝCH DALŠÍCH ZAPOČATÝCH	15 20,-
BAZÉNOVÝ KOMPLEX	DĚTI DO 120 CM	60 ZDARMA
FITNESS	1 OSOBA	60 80,-
FLOATING	1 OSOBA NEBO PÁR	50 450,-
SAUNA	1 OSOBA	60 80,-
SQUASH	KURT	60 150,-
JAPONSKÉ MASÁŽNÍ LŮŽKO	1 OSOBA	15 220,-
VIBROSAUNA	1 OSOBA	45 300,-
SOLARIUM - TURBO		3 30,-

Otvírací doby:

BAZÉNOVÝ KOMPLEX, SQUASH: 07:00 - 22:00 (PO-NE)
 FITNESS: 15:00 - 20:00 (PO-PÁ) + 08:00 - 20:00 (SO-NE)
 SAUNA: 13:00 - 21:00 (PO-PÁ) + 09:00 - 21:00 (SO+NE)
 (PO+ST: MUŽI; ÚT+ČT: ŽENY; PÁ-NE: SMÍŠENÁ)

Vibrosauna je prospěšná i v případě mnoha zdravotních potíží, jako jsou kloubní nemoci, bolesti zad, úrazy při sportu, nespavost. Vibracemi kombinovanými s teplem dochází k uvolňování svalového napětí, zrychluje se krevní a lymfatický oběh, zlepšuje se prokrvení tkání a tím dochází k urychlení detoxikačních procesů. Poskytuje uklidňující prostředí a napomáhá tak ke snížení psychického napětí a stresu.

Teplotu prostředí, intenzitu a zaměření vibrací, intenzitu hudby i proudění vzduchu na hlavu lze aktivně regulovat.

Olga Vačkářová,
primářka

POSTŘEHY Z NÁVŠTĚVY MARTINA REINERA, SPISOVATELE A NAKLADATELE

„Bahno, bahno, samý bahno!“

Máme po volbách! Pokud čtete ve svém oblíbeném deníku toto zvolání, máte je za věcně správné a ještě ke všemu je úterý, 6. června 2006, tak asi všechno dopadlo dobře.

Já však píšu své Okýnko s mírným předstihem, ještě před vyvrcholením zábavné politické reality show, v níž už všichni všechny označili za zločince, spřežence ďábla a nehodné lumpy, jejichž předkové by měli být z hrobů vykopáni a jejich ostatkové rozneseni po golfových hřištích a tak mohou jen doufat.

Tím spíš posílám do redakce text zcela neangažovaný. Znáte to z války: aby rodina přečkala turbulentní dobu, jeden strýc se dal k náckům, druhý šel do odboje; jenže dnes?

Nejprve se na vás úplně všichni zubí z billboardů jako pomínutí a pak vás se stejným úsměvem jeden jako druhý svlíknou z podvlikaček.

Jedno ovšem mám s politiky v těchto dnech společné: oni na sebe hází bláto, já na sebe házím bláto. Oni kdekoli, já v třeboňském lázeňském sanatoriu Aurora, kam už jezdím devět let, rok co rok. Pro všechny, kteří už nestihli vystudovat klasické gymnázium s řečtinou a latinou: Aurora, ještě předtím než se stala bolševickým křížníkem pálícím na paláce, byla první hvězdou ranní, ano, jitřenkou.

No, a pod touto hvězdou jitřní se tu třikrát týdně válím v rašelině jako pra-

se bradavičnaté, protože právě bahýnko je ten zázrak, po kterém tady v Třeboni odhazují mrzáci své hole a zase skáčou přes kaluže...

A proč prase bradavičnaté? ptáte se. Pánovi neráčí být prostý kanec tuzemský dost nóbl? Odpověď je šokující: kance tuzemského jsem dosud v kališti neviděl, kdežto prase bradavičnaté už ano. V Gambii, před pár lety. Hned se mi sběhly sliny a jedno jsem pak ještě téhož dne slupnul. To, zajisté, nebylo naložené v bahně, ale ve směsi z mleté kurkumy, koriandru a chilli.

Tento sloupek má být ovšem oslavou mého bahnění, a proto rychle zpátky do Třeboně.

Oficiálně se tomu říká slatinná koupel, ovšem i pod tímto vznešeným názvem jde o činnost stejně nefestnou, jako by šlo o prosté válení v bahně. Kolikrát mi maminka říkala, abych se nikdy nesvlíkal před cizíma paníma, a kolikrát mě kárala, když jsem jen na kopačce přinesl domů malinký kousek přilípnutého bahna? A výsledek?

Nejprve se svléknu furiantsky úplně do naha a pak jsem sestřičkou provázen k veliké kovové vaně, v níž to už pobublává a počvachtává, černá, teplá břečka, do které se vnořím jako Poseidón až po bradu!

„V pořádku?“ zeptá se mě poté sestřička laškovně a patrně jen díky tomu, že apokalypsa už začala, neroz-

ilustrační foto

trhne se opona nebeského chrámu a dva obří prsty mě nečapnou za ofinu a nevytáhnou z toho bahna... ne, v tichu a opateře přikývnu, rozumíte, tváří se, že všechno je v tom nejlepší pořádku a pak už jen blaženě mhouřím oči a potichu vypouštím duchy, kteří se na temné hladině proměňují v mazutové, plné bubliny, takže jeden

má i tady v jihočeské Třeboni pocit, že kouká na nějaký sirný islandský gejzír, odněkud zdálí k vám zalétají útržky hovorů a mlaskavé zvuky z masérské kóje, obchází vás dřímota. a ještě se přítom léčíte! Jsem zkrátka ten nejzlobivější chlapeček a čuník, jakého svět neviděl a ještě za to sklízím chválu.

TŘOCHA HISTORIE NA POKRAČOVÁNÍ

O Václavu Huckovi a jeho dceři Bertě

U počátku rozvoje novodobého lázeňství v Třeboni byl učitel Václav Hucek. Narodil se 26. září 1820 v Budyni na Vodňansku. Do školy chodil v Bavorově. Na celoživotní dráhu pedagoga se připravoval v Českých Budějovicích a Praze. Jako osmnáctiletý začal dráhu učitele v rodném kraji. Krátce učil ve Vitějovicích, Chelčicích a Vodňanech. Ve svých jednatřiceti letech se v říjnu 1851 oženil ve Vodňanech s Marií rozenou

Hermanovou z Vodňan. Ještě v den svatby odpoledne odjel do Třeboně, aby mohl začít s vyučováním na chlapecké škole. Se svou ženou bydlieli nejprve v Hradecké bráně.

Václav Hucek se zapojil velmi rychle do společenského života v novém působišti. Byl dobrým houslistou, a tak muzicíroval v kvarteru, stál při založení Pěslavu, v němž byl zástupcem sbormistra Karla Krba, za-

ložil včelařský spolek Svornost, jehož byl od roku 1881 předsedou, a kromě vzdělávání žactva se plně účastnil veřejného života, zejména ve spolku Občanská beseda, kterému rovněž předsedal. Tento spolek pořádal v besedním sále, dnešní výstavní síni Pod Věží, společenské a kulturní pořady. Odbývaly se tu hudební a deklamovací večery, plesy, silvestrovské zábavy, pravidelná vánoční představení školních dětí Jes-

ličky, podpůrné bazary a podobně. Tyto akce organizoval pro širokou třeboňskou veřejnost Václav Hucek. Nacvičoval vystoupení s dětmi, s Pěslavem, s hudebními tělesy a přítom mu pomáhala jeho dcera Berta.

Kantor Václav Hucek zaznamenával nejrůznější události ze svého života a své rodiny, třeboňských škol, důležité události v městě Třeboni, **Pokračování na straně 6**

OZVĚNY LEDNOVÉ NÁVŠTĚVY MILOSLAVA KARDINÁLA VLKA V NAŠICH LÁZNÍCH

Lázně „Jitřenka“ přináší naději

V lednu letošního roku navštívil třeboňské lázně Aurora Msgr. Miloslav kardinál Vlk, arcibiskup pražský a primas český. Při této vzácné příležitosti jsme ho požádali o následující rozhovor.

pozici Katolický týdeník a rádio Proglas. V případě, že by bylo třeba nějaké prohlášení, jež by nebylo závažné, tak to mohu řešit tímto způsobem. Pokud by nastala nějaká situace, vyžadující tiskovou konferenci,

Jako „mediální hvězda“ jste znám spíše v ornátu, mítře a s berlou. Poznávají Vás na kolonádě „Vaše ovečky“, i když jste zde jen v civilu?

Samozřejmě, že nejvíce jsem znám přes televizi v liturgickém oblečení.

bych, donekonečna. Takže se jen pozdravíme nebo vyměníme pár slov. Člověk v této pozici se jen tak lehkou nemůže skrýt zrakům ostatních. Ale s tím se už člověk musí smířit.

V tento moment se zeptám, má vůbec kněz právo odpočinout si od lidí?

Já bych řekl, že má povinnost si odpočinout od lidí, protože řádný odpočinek znamená vlastně se z této práce se jaksí vzdát, poodejít. A jelikož jeho práce je život s lidmi, patří k jeho řádné dovolené nebo odpočinku, aby byl třeba sám, šel na hory nebo byl v úzkém kruhu přátel. A znovu zdůrazňuji, že má nejen právo, ale má i povinnost. Člověk má povinnost pečovat o „bratra osla“, jak říkáme svému tělu, a aby byl v té práci fit, tak je zapotřebí, aby odpočíval.

Když jsem u práce kněze, v nedávném průzkumu se povolání kněze umístilo v hodnocení prestižnosti druhé od konce, za ním byla už jen uklízečka. Přitom kněz obětuje své práci vše,

Otče kardinále, daří se Vám odpočinout si zcela od práce anebo jste povinován pracovat i zde v lázních?

Povinován pracovat určitě nejsem, protože jsem tady na léčebné kúře, ale i na odpočinku. Každý máme právo na odpočinek a ten vyžaduje, abychom se snažili od práce odpoutat. Já se o to snažím, ale nedaří se mi to úplně. Bohužel mám sebou notebook a tak mám to pokušení dívat se, co je nového u mě na stole v počítači a sledovat trochu dění. I když si myslím, že takto ten odpočinek ani moc neruším.

Pokud by však nějaká nenadálá situace vyžadovala Vaše oficiální stanovisko, znamená to, že uspořádáte tiskovou konferenci v lázních anebo musíte zpět do úřadu?

To by záleželo na tom, jak naléhavá situace by to byla. Já mám více možností, jak takové situace řešit. A to buď třeba nějakým prohlášením, máme k dispozici tiskové středisko České biskupské konference, potom i internetovou stránku pražského arcibiskupství, kromě toho jsou nám k dis-

poskytnuty také prostředky, tak bych se zřejmě vracel do Prahy z praktických důvodů. Nevím, jestli by novináři byli ochotni udělat si výlet do Třeboně a v takovém případě já musím jet za nimi, pokud mám zájem na tom, aby se to, co bych sděloval, co nejvíce rozšířilo.

Zde musím ještě zmínit Vaši internetovou stránku www.kardinal.cz. Komunikujete i skrze ni nebo je to věc spíše nadčasová?

Je to věc především nová, protože dnes je ta internetová stránka stará zhruba 14 dní a slouží k tomu, abych komunikoval, sděloval širší veřejnosti své myšlenky a představy, to, co žiji, o čem třeba hovořím i ve farnostech apod.. Protože jsem na svých cestách po své diecézi pochopil, že zvláště na komunální rovině se rozvíjí dobrá spolupráce také s komunálními politiky, tak vidím, že je zapotřebí komunikovat a tak i k tomuto internetu stránka slouží. Je tam také možnost dotazů. Po prvních dnech, kdy byli všichni zvědaví a kdy tam bylo 10 000 vstupů, tak přišla i řada otázek, na které rád odpovídám.

Ale mnoho lidí mě také zná právě v této pozici nejen přes televizi, ale třeba i z různých poutí, například z Velehradu nebo ze Staré Boleslavi, kde bývá velké množství lidí. Setkávám se tady z řadou lidí, kteří mě oslovují nebo z jejich úsměvů a reakce vidím, že mě znají. Někteří přijdou a řeknou „Já jsem z Berouna“ a „Já jsem z Moravy“ a podobně. Já samozřejmě v lázních nemám v úmyslu zapřádat velké hovory, protože to by bylo trochu, řekl

včetně svého soukromí a vlastně obětujete i svou vlastní rodinu, které se vzdává. Čím si pak ale tento neděk vysvětlujete?

Je asi řada důvodů a pochopitelný důvod je sekularizace naší společnosti, to znamená zesvětštění nebo ještě jinak, ta společnost je víceméně horizontální. Starosti tohoto světa mají v životě sekularizovaného člověka větší místo než hodnoty duchovní, to je ta vertikála. A když k tomu při-

ROZHOVOR S VZÁCNÝM HOSTEM

počteme, že máme za sebou čtyřicet let komunismu, který dělal v této oblasti řádný výplach mozků, tak se nemůžeme divit ani té střední a vůbec té nejmladší generaci, že nemá cit právě pro ty duchovní hodnoty a pro jejich nositele. Ale kněz nejde za tím, aby měl popularitu, nejde za tím, aby se lidem líbil, aby jeho služba uspěla v konkurenci s ostatními profesemi. Jeho úkol a poslání je, aby naplňoval svůj životní úkol, který mu byl svěřen Bohem. Tohle je základní motiv jeho práce, života. Práce a život u kněze jsou spojeny a prolínají se. Jestliže jde touto cestou a takto naplňuje své poslání, tak má i vnitřní uspokojení, i když na žebříčku hodnocení je třeba na tom posledním místě. Ostatně Kristus vyvolil to, co je slabé, aby zahanbil to, co je silné. To není jenom slogan, který se mi teď hodí, ale je to základní postoj člověka evangelia. Jestliže kněz dobře žije své povolání z evangelia, může ho trochu mrzet, že ta služba není akceptována. Ale jestliže je nedělá vložení jen kvůli lidem, ale kvůli Bohu, tak si myslím, že i to poslední nebo předposlední místo je akceptovatelné.

Z jižních Čech pocházíte, dlouho jste zde jako kněz a později i jako biskup působil. Jak na Vás po letech pobyt na jihu Čech působí? Jak ho vnímáte?

V Třeboni jsem v minulosti žil, mohu tak alespoň trochu srovnávat. Základní věc, kterou si uvědomuji, je krása jižních Čech. Když jsem odcházel jako biskup z Českých Budějovic do Prahy, tak jsem říkal: „Moje srdce zůstává v jižních Čechách a jižní Čechy si v srdci nesu s sebou“. Rád se tedy do jižních Čech vracím a také tento pobyt, tato příležitost, i to krás-

né počasí zde, to vědomí krásy jižních Čech mne posiluje. Z pokoje, kde bydlím, mám nádherný výlet na Novohradské hory. Když pak slunce vychází, mám Svět před sebou (myslím tím teď rybník), před ním ranní louku posetou mrazíkem, někdy než slunce vyjde, tak obzor třeba zrudne, to je prostě nádhera. Já si často to okno rozhrnu a sedím před ním a modlím se tam, protože ta krása je inspirující a silněji než jindy si uvědomuji, jak je ten náš „svět“ krásný.

Zmínili jste se, že jste v Třeboni žil. Můžete toto své dřívější působení více přiblížit?

V dubnu 1960, kdy jsem absolvoval filozofickou fakultu, jsem se stal archivářem a byl jsem určen do Třeboně. Ale ne do státního světoznámého archivu, ale do okresního archivu, který tehdy ještě existoval. Až potom v červnu zrušili tento okresní archiv, pak jsem přešel do nově zřízeného archivu, respektive do vlastního okresního archivu v Jindřichově Hradci. Ale tehdy tady lázně nebyly tak rozvinuté ani známé, nebyla samozřejmě ani Aurora. Věděl jsem vlastní státní archiv. To byla taková nejdůležitější, nejsilnější instituce s obrovskou tradicí. Ten archiv reprezentoval v podstatě nejen Třeboň, ale i celý jihočeský kraj. Takhle já jsem vnímal Třeboň a ten pobyt tehdy byl pro mě velice pěkný a já jsem byl tady velmi rád. Samozřejmě dnes je ta situace trochu jiná. Třeboň, to jsou především lázně. Takže já nyní jakoby nově objevuji Třeboň, řekl bych.

Jste zde proto, abyste svému tělu dopřál odpočinek a nabral nové síly. Příkladáte však tomuto času i nějaký vnitřní, duchovnější rozměr?

Ano, nejen přikládám, ale také to zažívám. Čtu nyní jednu knihu o pouštních otcích v Egyptě ze 4. století a velice cítím, že když člověk odejde z toho zasazení a kontextu své práce, z těch vazeb, které tam má, tak najeďnou se mu vytváří prostor. Prostor pro osvobození od té práce, prostor pro věci duchovní. A že se člověk může zabývat nejen svým tělem, ale také nitrem. A jak jsem četl v jednom z čísel Lázně Aurora INFO, o tomto jeden článek hovoří. Nejen obnova fyzických tělesných sil, ale i duševních. A člověk je tělo a duše, to se nedá rozdělovat. Takže tento pobyt také slouží, řekl bych, právě k odpočinku duše. A to je důležité.

Zvolím-li řeč Vaší profese, potom děkuji za bohatou „zповěd“ a pokud bych ještě laskavě mohl požádat o Vaše „požehnání“ lázní Aurora, co by obsahovalo?

Především chci vyprošovat, aby lázně Aurora byly hodny svého jména. To je totiž z latinského nebo spíše z řeckého slova, označující „jitřenku“, hvězdu jitřní, hvězdu ranní, která ohlašuje příchod dne, příchod slunce. Když to řeknu ještě jinými slovy, aby lázně Aurora byly pro návštěvníky nositelem nové naděje, jak v té oblasti fyzického zdraví, tak v té oblasti jiné, v oblasti duchovní.

A druhé přání nebo druhé požehnání by bylo pro zaměstnance. Vždyť oni se tak pečlivě starají o hosty lázní.

Zde bych citoval jednu Kristovu větu z evangelia: „Co jste udělali jednomu z mých bratří a sester v těch nejmenších a v nejposlednějších a potřebných a chudých a nemocných, to jste udělali mě“. Takže ta jejich práce a jejich péče je nejen záležitost profesionální, ale já bych to viděl také i jako určitou činnost duchovní, jako službu druhému. A když se k tomu přidá i kus laskavosti a kus lásky, tak je to perfektní. A já bych přál, aby si to ti, kteří zde pečují o zdraví, uvědomovali ještě více a aby jim ti, kteří jsou předmětem jejich péče, byli vděční.

Byl jste zde na svém léčebném pobytu poprvé. Bude Vás to lákat zpět?

Já jsem v lázních byl naposledy před 18 lety. To bylo poprvé a dosud naposled, kdy jsem použil dobrodinnosti lázní. Ale cítím tady, že bych to měl do svého života a do své péče o zdraví vážně zařadit. Já jsem sice o prázdninách 14 dnů někde v horách nebo u moře a v zimě alespoň týden na běžkách. Ale cítím tady při tomto pobytu, že by asi bylo vhodné doplnit tuto péči o zdraví také ještě alespoň krátkým pobytem v lázních. No, a jestliže tady jsou lázně „Jitřenka“, které přináší naději, tak samozřejmě ta „Jitřenka“ člověka láká.

Děkuji za rozhovor.

Připravil Michael Ehrlich

TROCHA HISTORIE NA POKRAČOVÁNÍ

O Václavu Huckovi a jeho dceři Bertě

Pokračování ze strany 3

ale i v jiných místech Čech. Zachovalo se 20 svazků kronikářských záznamů a poznámek, které psal v letech 1851 - 1898 svým úhledným kantorským rukopisem. Je zřejmé, že to byl člověk vzdělaný a zvědavý a vlastenecky založený. Velmi si zakládal na rodinném životě.

ličky, kterou nacvičoval s dětmi její otec. Jako mladá dívka vystupovala například jako Majolena ve hře Cesar společně s dalšími ochotníky 29. dubna 1882, v předvečer oslav hasičského sboru, spojených s výletem do Prátru.

Berta Hucková se věnovala i dobročinnosti. Byla členkou Národní jednoty pošumavské, spolku, který podporoval českou menšinu v pohraničí. Peníze vybrané na veřejných bazarech posílal potřebným Čechům. Pořádání bazaru bylo velkou událostí. Berta s několika přítelkyněmi jely tři dny před touto akcí do lesa na chvojí, další den vázaly věnce a připravovaly celkovou výzdobu. Sbíraly a snažely předměty od lidí, aby výtěžek z prodeje byl co nejvyšší. Dobročinnost Berty se neprojevovala jen při této příležitosti, ale nikdy neminula chudáka bez podarování almužnou.

Manželství však dlouho zůstávalo bezdětné. Až 2. prosince 1857 se manželům Huckovým narodila dcera, pokřtěná Berta Františka Barbara v domě čp. 24 (Hradecká brána, kde byl tehdy obecní úřad,

od roku 1873 obecná chlapecká škola, dnes Základní umělecká škola). Dceruška, jak ji tatínek důvěrně v kronice nazývá, vospěla ve vzdělanou dívku. Zemřela 12. července 1887, neprovdaná, v pouhých 29 letech.

Berta Hucková sice nevynikala půvabným zjevem a krásou, třeboňské měšťanské dcerky však převyšovala svým vzděláním a rozhledem. Patřila k emancipovaným dívkám a ženám druhé poloviny 19. století. Uměla nejen česky a německy, ale také francouzsky, a to tak dobře, že mohla dávat soukromé hodiny. Velmi dobře hrála na housle a na klavír. Na housle hrávala v kvartetu společně se svým otcem a Karlem Brožem, čelistou a profesorem z gymnázia, a violistou a berním adjunktem Hypolitem Brožíkem. Někdy se k nim připojil na flétnu císařský kontrolor Karel Maschat nebo s houslemi pozdější archivář Theodor Antl. Nevystupovali veřejně, hráli doma pro svoji potěchu, ale na klavír hrála Berta Hucková na veřejnosti. Doprovázela nejen sebe při zpěvu, ale když do Třeboň zavítal barytonista zemského divadla v Praze, doprovázela i jeho. Poprvé vystupovala na veřejnosti jako desetiletá holčička ve hře Jes-

Vzdělání a rozhled si Berta Hucková rozšiřovala cestováním. Umožňovalo jí to vlakové spojení se zastávkou v Třeboňi. Navštěvovala většinou v doprovodu maminky příbuzné ve Vodňanech, Plzni, Praze, Vídní a Jičíně. V Praze a Vídní pobývala třeba celý měsíc a vstřebávala podnětné prostředí obou velkoměst. Pro vnímavou dívku z provinčního městečka, které mělo pou-

hých pět tisíc obyvatel, to byla velká zkušenost.

S rodiči navštívila v srpnu 1876 svého strýce, mamčinina bratra Vojtěcha Hermana v Jičíně, pedagoga na učitelském ústavu. Všichni společně prošli pěšky vekou oblast Českého Ráje. Vydali se z Jičína na Sobotku, odtud na zříceninu hradu Trosky, navštívili Malou Skálu, Turnov, Hrubou skálu a potom putovali zpět do Jičína. Cesta jim trvala několik dní a předpokládala značnou fyzickou zdatnost. Obdobný výlet si Huckovi zopakovali příští prázdniny. Tentokrát navštívili Budyni, rodnou obec otce Václava. Odtud opět podnikali pěší výlety až do Čimelic a na orlický zámek. Tradovaný předpoklad, že byla Berta Hucková nemocná, postižená revmatismem, tyto náročné výlety a veřejná vystoupení zpochybňují. Navíc se tatínek v kronice nikde nezmiňuje o žádném jejím onemocnění.

Velmi podrobně však popisuje průběh nemoci, které po sedmácti dnech marného boje nakonec podlehla. V sobotu 25. června 1887 si Berta stěžovala na bolest hlavy a lehla si. V neděli zůstala ležet a ani nešla do kostela. Přišel doktor Kuhn, doporučil studené obklady na hlavu, ale bolesti ani vysoká horečka neustupovaly. Střídaly se stavy mírného zlepšení, kdy teplota klesala na 37 stupňů, ale jen díky obkladům a zábalům, které jí poskytovaly neúnavně matka s pomocí velebné sestry. O nemocnou Bertu pečoval i snoubenec, nadporučík Josef Weheim.

Odpoledne 6. července se Bertě natolik přitížilo, že večer přišel páter Troon, smířil ji s Bohem a udělal jí poslední pomazání. Berta již blouznila ve vysokých horečkách, střídaly se stavy klidu a rozrušení, kdy svému snoubenci například roztrhla

blůzu. Následující dny byla již zcela vysílená vysokými teplotami, které neklesaly z 39 stupňů. Ruce a nohy měla studené a tělo horké. Rodiče jí chtěli dát na posílnění červené víno malaga, ale nemocná ho nemohla ani pít. Byla již jen tichá, slabší a slabší, takže 12. července odpoledne bylo zřejmé, že se blíží její konec. V osm hodin večer zesnula, tak tichounce, jako kdyby usnula. Následujícího dne pan nadporučík Weheim objednal pohřební vůz, sukno a rakev...

Zápis v třeboňské úmrtní matrice věčně uvádí v rubrice způsob smrti „zánět mozku“.

Příště:

O založení Bertiných lázní...

Lázně Aurora INFO

Číslo 1/2007

Vydává:Lázně Aurora s. r. o.
Lázeňská 1001
379 13 Třeboň**Redakční rada:**Zdeněk Chaloupka
Sabína Kodlová
Marcel Hule**Informace:**www.aurora.cz
sales@aurora.cz
tel. 384 750 555
fax: 384 724 710
Neprodejně